

Nota de premsa

Institut Valencià d'Art Modern

L'IVAM reflexiona sobre el concepte de llar amb 12 instal·lacions d'artistes internacionals

- L'exposició 'Quina és la nostra llar?', en col·laboració amb el MAXXI de Roma, reuneix peces d'artistes com Bruce Nauman, Teddy Cruz, Mario Merz o Richard Hamilton

València (15.07.20). El director de l'Institut Valencià d'Art Modern i comissari, José Miguel G. Cortés, ha presentat 'Quina és la nostra llar?', una exposició organitzada en col·laboració amb el Museo Nazionale delle Arti del XXI Secolo (MAXXI) de Roma, amb obres d'artistes com Bruce Nauman, Teddy Cruz, Mario Merz o Richard Hamilton, que qüestiona el concepte de llar tal com el coneixem.

La mostra pren el nom de la instal·lació creada per Ilya i Emilia Kabakov anomenada 'Where is our place?' (2003), que mostra en l'última sala un saló d'art del segle XIX amb uns visitants gegants al costat d'unes fotos contemporànies en què tot s'ha transformat i s'han canviat les dimensions, cosa que suggereix "que hi ha múltiples maneres d'entendre i crear el nostre entorn", segons ha explicat el comissari José Miguel G. Cortés.

"Les dotze obres que componen l'exposició, nou procedents del MAXXI i tres de la col·lecció de l'IVAM, presenten una doble lectura de la llar com a espai íntim, de trobada entre amics i família, i la llar com a espai públic. Hi ha una relació íntima entre les esferes públiques i les esferes privades, no s'entén un aspecte sense l'altre", ha emfasitzat Cortés sobre les obres que ocupen les galeries 4 i 5 de l'IVAM.

Cadascuna d'aquestes peces és diferent i cadascuna incideix en qüestions socials, polítiques o ideològiques diferents, encara que en totes "subjau la sensació d'estranyament, de soledat, de gent que per la seua condició econòmica, sexual o pel seu color de pell se sent marginada de la societat", en paraules de Cortés. Així, el recorregut mostra des d'una instal·lació més lúdica i sensorial com la 'Fun house' (1956) de Richard Hamilton, un cant a la

societat del consum i a la importància del cine, fins a obres de contundent crítica política com la de l'arquitecte Teddy Cruz composta per més de tres-cents cons de trànsit. “Uns elements banals com els cons de circulació ens impedeixen acostar-nos a l'interior de l'obra, i es transformen en una espècie d'arma”, ha apuntat el director de l'IVAM.

Algunes obres de la mostra adquireixen noves lectures després dels canvis radicals que ha portat el coronavirus a les nostres vides. És el cas de les 150 fotografies de Gabriele Basilico de la col·lecció de l'IVAM fetes a Berlín, Madrid o Milà, que mostren ciutats desertes en què no hi ha cap ésser humà. “Durant el confinament recorde el silenci sepulcral dels carrers, trencat de sobte pel so d'ambulàncies”, ha recordat Cortés en veure les fotografies d'unes ciutats representades com un teatre sense actors.

“L'exposició parla d'espais físics, però sobretot d'espais mentals”, ha remarcat el comissari. Un bon exemple és la instal·lació ‘Infinite cell’ (2004), d'Alfredo Jaar, en la qual recrea una cel·la folrada d'espills com a metàfora de les barreres físiques i el desig de superar els murs que separen les societats. Una altra instal·lació icònica és ‘Triple igloo’ (1984-2002), una de les últimes obres que va fer Mario Merz; es tracta de tres dels seus característics iglús, formes que remetien a la llar més primitiva, que obliguen l'espectador a transitar-los i preguntar-se sobre com les formes arquitectòniques i els seus materials condicionen els nostres actes més quotidians.

La dotzena d'instal·lacions que componen la mostra se succeeixen a través de sales hiperil·luminades que contrasten amb sales en penombra, cosa que accentua la incomoditat de l'espai. D'aquesta manera, ens trobem amb peces inacabades com una escultura de Bruce Nauman “que sembla esfondrar-se” enfront d'una poètica instal·lació multimèdia de William Kentridge, “que reflexiona sobre alguns dels tòpics del colonialisme”, ha comentat el director de l'IVAM. Aquestes referències a la segregació racial o l'‘apartheid’ també estan presents en la videoinstal·lació de Kara Walker en què dues esclaves negres passegen per un entorn idíl·lic amb una campaneta que en delata la posició. “Vagen on vagen estan vigilades”, ha apuntat el comissari de la mostra.

L'exposició intenta comprendre de quina manera els espais marquen el temps i estan vinculats a la memòria del lloc. Com la iurta de l'artista Jana Sterbak que dona la benvinguda al visitant de l'exposició i l'anima a pensar en el desig de construir una llar, un recer o un redòs.